

KRANBALK, m. 2. (skepp.) En på hvarje sida om förstäfven, öfver bogrelingen, snedt fast-bultad bjelke, i hvars ända äro skifgatt för ankarets kätting.

KRANBALKSVIS, adv. (sjötl.) Säges om ett utombords varande föremåls läge, då det synes i riktningen af någondera kranbalken.

KRANBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar*. Bjelke, hvarigenom en kran kan vändas åt alla sidor.

KRANHJUL, n. 5. Hjul, hvarmedelst hjulstocken i en kran kringdrives.

KRANIOLOG, --åläg, m. 3. En, som är kunnig i kranologi.

KRANIOLOGI, --åläji, f. 3. (af grek. *Kranion*. hufvudskål) Lära om utronandet af själens egenskaper efter hufvudskålens olika form.

KRANK, krånngk, a. 2. (fam.; tyskt ord) Illamående, opasslig.

KRANKHET, f. 3. (föråldr.) Sjukdom.

KRANLINA, f. 1. Lina, tillhörande en kran, hvarmedelst tyngder lyftas.

KRANPENNINGAR, m. 2. pl. Afgift för begagnande af en kran.

KRANS, krånns, m. 2. 1) Kretsformig fläta af blad eller blommor. *Bära en k. på hufvudet.* *Belönas med en k.* Se *Brud-, Bröllops-, Blomster-, Eklöfs-, Segerkrans*, m. fl. — 2) Figuren på tvenne kort i cambioleken; äfv. hvarje af dessa kort. — 3) Kretsformig valk, som lägges på hufvudet, att bära bördor på. — 4) Kretsformig, stoppad eller med luft upplåst persedel, att sitta på. — 5) Hvad som ringformigt går utomkring ett föremål, t. ex. periferien på vattenhjul, skifvor, rullar. — 6) Den öfre betäckningen på ett föremål, isynn. då den är rund. *K-en på en mur, en brunn, en spisel, på pelare, skåp*, o. s. v. *K-en på en vargrop*, öfra timringen deraf. — 7) (skepp.) Sammansplissadt låg, som brukas till hindrande af skamfilning. — *Ss. K-flätare, -flätterska, -flätning, -formig.*

KRANSA, v. a. 1. 1) Se *Bekransa*. — 2) Förse med krans. — *Kransande*, n. 4.

KRANSHIRS, m. sing. En art Hirs, med 4 småax i krans. *Panicum verticillatum*.

KRANSLIST, f. 3. (byggn.k.) List, som bildar en krans på ett föremål.

KRANSNING, f. 2. Handlingen, då man kransar.

KRANSORBUNKE, m. 2. pl. — *bunkar*. *K-kar*, ett slags ormbunkar med trind, pipig ell. ihålig stam, merendels med flera kransar af smala grenar och med frukttax i toppen.

KRANSTEGE, m. 2. pl. — *stegar*. 1) Stock med pinnar att stiga på. — 2) (mek.) Vind, som liknar en stega.

KRANTALJA, f. 1. 1) Talja, som tillhör en kran. — 2) Se *Kattblock*.

KRAPP, m. sing. 1) Apoteksväxt af fam. Rubiaceæ, hvars rot begagnas i medicinen och till färgning. *Rubia tinctorum*. — 2) Det röda färgstoffet af nyssnämnda rot. *Färga med k.*

KRAPPRÖDT, n. sing. Den röda färgen af krapp.

KRAS, s. oböjl. (af *Krossa*) Brukas endast i uttrycken: *Gå i k.*, *krossas; slå i k.*, *slå sönder i stycken*. (Ordspr.) *Lycka och glas gå snart i k.*, lyckan är ovaraktig. — *Int.* Härmar ljudet af något, som krossas. *K! låg glaset i stycken på golvet*.

KRASA, v. n. 1. 1) Äta på något saftigt af tät och köttig textur, t. ex. äpplen. *Hör, hur han k-r!* *K. sönder*. — 2) Gifva sådant ljud ifrån

sig, vid ätning. *Äplet k-r mellan tänderna*. — *Krasande*, n. 4. o. *Krasning*, f. 2.

KRASCHAN, -ån, m. 3. (fr. *Crachat*) Kommandörstecken. [*Crachan*.]

KRASLA, krässla, v. n. 1. (fam.) Se *Hängla*. *K. sig fram*, med möda och svårighet hjälpa sig fram, hur man kan.

KRASLARE, krässlare, m. 3. (fam.) 1) Kraslig människa. — 2) Stackare. — Äfv. *Kraslare*.

KRASLIG, krässligg, a. 2. (fam.; egentl.: som lätt kan krossas) 1) Som har svag helsa. — 2) Illamående, lindrigt sjuk, opasslig. — Äfv. *Krasslig*.

KRASLIGHET, krässlighét, f. 3. (fam.) 1) Svag helsa, sjuklighet. — 2) Illamående, opasslighet. — Äfv. *Krasslighet*.

KRASSE, m. sing. (bot.) 1) Örtsläktet *Lepidium*. — 2) (särskilt) En art deraf, hvilken begagnas som salad. *L. sativum*. — 3) *Indiansk K.*, köksväxt, ursprungligen ifrån Peru, hvars ampra frukt inlägges med salt och ättika till salad. *Tropæolum majus*.

KRATER, krät'r, m. 2. o. 3. pl. *kratrar* o. *kratrer*. (grek. *Kratër*, bägere) Den öfra, trattformiga öppningen på ett eldsprutande berg.

KRATS, krätts, m. 2. 1) Verktyg att kratsa med. — 2) Dubbelkloig skruf, hvarmed ett gevär plundras; äfv. grof sådan skruf, hvarmed djur utdragas ur lyor och gryt. — 3) Se *Kratsborste*.

KRATS, krätts, n. sing. Hvad som af- eller utfaller vid kratsning.

KRATSA, krättsa, v. a. 1. 1) Med något skarpt, hvasst och stråft borttaga små delar ifrån en yta. — *K. upp*, se *Uppkratsa*. — 2) Med krats eller kratsborste rengöra. *K. lös*, lossa genom kratsning. *K. út*, se *Utkratsa*. — *Kratsande*, n. 4.

KRATSBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Litet verktyg af tunn messingstråd eller af järntråd, som i vissa fall användes till polering.

KRATSCH, krättsch! Interjektion, hvarigenom härmas ljudet af något, som går i kras.

KRATSNING, f. 2. Förrättningen, då man kratsar.

KRATSTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Se *Kardtistel*.

KRATTA, f. 1. (fam.) Dålig mär. — *Krattande*, n. 4. o. *Krattning*, f. 2.

KRATTARE, m. 3. En, som krattar.

KRAVALL, -äll, m. 3. (t. *Kravall*) Gatupplupp af det lägre folket. Ordet har nyligen börjat brukas i tidningsstilen.

KRAVEL, kräv'l. (Skepp.) *Bygd på k.* säges ett fartyg vara, då kanterna af dess bordläggningsplankor ligga invid hvarandra och formera nåt, som äro fyllda med dref och betäckta med beck.

KRAXA, v. n. 1. Säges om korpens och vissa andra fåglars läten. — *Kraxande*, n. 4.

KREATUR, --úr, n. 5. (lat. *Creatura*, af *Creare*, skapa) 1) (egentl.) Skapad varelse. Har i bibeln denna bem. — 2) Djur. *K-en på marken*. — Brukas af bondfolk vanligen i mening af nötboskap och hästar, samt uttalas af dem Krít't'r. — 3) (fig. fam.) Människa, som liknar ett oskäligt djur. — 4) (fig.) Blindt verktyg. *Maktens k.* [*Cre* -.]

KREATURSMARKNAD, --ürsmärknad, m. 3. Marknad, der isynnerhet nötboskap hålles till salu. *Skeninge k.*